

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.

CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadó.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Alberola, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (*Fotògraf*) i Lola Carrasco (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Ismael Belda (Alacant), Pere Codonyan (Perpinyà), Judit Casaprima (Lleida).

RÚBRIQUES: Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Partal, J. J. Pérez Benlloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, L. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Busé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarnier, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Jativa, J. M. Lloró, J. Mari, X. Mínguez, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarrà.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosà, V. Navarro, D. Orrit i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Franal, Associats. València, Tel. (96) 351 05 80. Barcelona, Tel. (93) 451 03 75. Mallorca, Tel. (971) 72 07 63.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Anón.

IMPRESSIÓ: Rivadeneyra, SA.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

El pas següent

Allò que els francòfons reclamen no té res a veure amb els procediments de "traducció de l'anglès" que volen garantir els polítics del bilingüisme. Es tracta de protegir i de desenvolupar en la seua plenitud una cultura regional: una manera de ser, de pensar, d'escriure, de crear, de reunir-se, d'establir relacions entre els grups i les persones, i fins i tot de dirigir negocis" Això es deia al Quebec el 1977, a la Carta de la Llengua Francesa. Això és el que pensen, avui, molts sectors que treballen sobre l'estat de la llengua catalana. Perquè, malgrat que no se sol dir gaire fort, els tres grans textos de normalització lingüística dels Països Catalans –tots tres– pequen de modèstia, d'una general manca de plantejaments normalitzadors a escala global que vagen més enllà dels dos únics instruments que, fins ara, s'han considerat vitals per a la llengua: l'administració autòctona i l'escola pública. Tot i que, en aquests àmbits, hi ha també grans paradoxes com la de Balears, on les competències educatives continuen dependent del govern central, almenys fins que el pacte autonòmic entre el PP i el PSOE assegure el traspàs de competències. O la del País Valencià, on recentment Esquerra Unida ha hagut de denunciar cinc conselleries per incompliment de les mateixes normes que la Generalitat valenciana ha dictat per a fer efectiva la normalització lingüística interna.

La creença que el traspàs de competències de l'escola pública ha estat el millor laboratori de normalització perquè s'hi han pogut aprofundir els aspectes pedagògics, organitzatius i sociològics no és gens desencertada, ja que s'ha estès el coneixement de la llengua i s'ha contribuït a desenvolupar una idea de normalitat en un àmbit simbòlic que ens havia estat negat durant molts anys. Ara bé, aquest procés de consolidació d'espais propis encara no ha demostrat una eficàcia suficient perquè els mecanismes d'arrelament lingüístic es desenvolupen cada vegada més al marge, i al voltant, de l'escola, però no dins d'aquesta. L'escola, bo és recordar-ho, no

pot suportar tot el pes de la normalització.

Per assegurar-se la lleialtat lingüística dels ciutadans dels Països Catalans no n'hi ha prou amb creure que les polítiques d'immersió –quan realment són afavorides des d'una sòlida estratègia de govern– i la catalanització

del procediment administratiu de les institucions autonòmiques ja s'en-carregaran de generar corrents d'afinitat lingüística prou definitius com per evitar desagradables sentències de mort prematures.

La realitat no és aquesta, la realitat sempre sol ser un xic més desagradable. L'ús del català és encara

bandejat sistemàticament: l'administració perifèrica del l'estat, la justícia, el món empresarial, la publicitat, la majoria d'impactes comunicatius, les institucions financeres o organismes tan quotidians com el restaurant xinès de la cantonada en són un exemple dia a dia.

Sembla cada vegada més evident que la voluntat autònoma dels agents socials, sense una voluntat política que establisca per llei instruments de cooperació, no provocarà aquesta transformació d'usos lingüístics que es fa tan necessària. La futura llei de normalització lingüística, que el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya presentarà al Parlament, en serà tot un indicatiu. I caldrà que, a més d'indicis, confirme també l'empenta imprescindible per consolidar la llengua en tots els àmbits de la societat. Ara ja sense excepcions. Aquest repte, però, no és solament del Principat, també ho és del País Valencià, de les Balears i de tots els altres territoris de parla catalana. Però és bo que comence al Principat, on justament la primera normalització ha provocat de retruc una desinhibició sociològica molt simptomàtica, una baixada de guàrdia perillosa que és aprofitada per sectors espanyolistes fins a extrems inimaginables ara fa deu anys.

